

MOTÝL

SRDCE SLNEČNEJ BOJOVNÍČKY

SUE LYNN
TAN

SRDCE
SLNEČNEJ
BOJOVNÍČKY

OD SUE LYNN TAN

AUTORKY ROMÁNU
DCÉRA BOHYNE MESIACA

SRDCE SLNEČNEJ BOJOVNÍČKY

SUE LYNN
TAN

Druhá časť dvojdielnej série
Nebeské kráľovstvo

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Poznámka redakcie: Redakcia vydavateľstva a prekladateľka sa rozhodli po konzultácii s Ústavom orientalistiky SAV v Bratislave nepoužívať spojovníky v čínskych vlastných menách a názvoch, aby sa slovenským čitateľom a čitateľkám text ľahšie a nerušenejšie čítal. Používanie spojovníkov sme zachovali len pri názvoch a pojmoch, ktoré označujú existujúce javy vychádzajúce z čínskych reálií.

HEART OF THE SUN WARRIOR

Copyright © 2022 by Sue Lynn Tan

All rights reserved.

Translation © Sabina Smutná 2023

Map illustration by Virginia Norey

Illustrations © Xinling yi fang/shutterstock.com, Nechayka, nyan, Valedi/stock.adobe.com

Cover illustrations © Ma ry/Shutterstock.com, Yumeee, good_mood, Twins Design Studio/stock.adobe.com

Cover design by Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-336-1

Pre tých, ktorým v srdciach driemu
nevy povedané sny.

Palác čistého svetla

SEVERNÉ MORE

Voňavý morušový háj

Jadeitový palác

ZÁPADNÉ MORE

RÍŠA NESMRTELNÍKOV

Palác letnej žiary

FÉNIXOVÉ KRÁLOVSTVO

Palác voňavého koralu

NEBESKÉ KRÁLOVSTVO

VÝCHODNÉ MORE

Les večnej jari

ZLATÁ PÚŠŤ

JUŽNÉ MORE

RÍŠA DEMONOV

Tienistý vrch

Chei-lung-tiang
Čierna rieka

Chuang-che
Žltá rieka

Jang-c'-tiang
Dlhá rieka

Cu-tiang
Perlová rieka

RÍŠA SMRTELNÍKOV

N

The background features a large, light gray circular Greek key (meander) pattern. Overlaid on this pattern are several dark gray, stylized cherry branches with small blossoms, extending from the left and right sides towards the center.

Čast'
I.

Noc zahalila oblohu do tmy a zem prikryli tiene. Zatiaľ čo pre smrteľníkov to bol čas na oddych, nás na mesiaci práca ešte len čakala. Z triesky, ktorú som držala v dlani, sálali snehobiele plamene. Čupla som si a z lampáša vytesaného z priehľadného kameňa a zakrútených pramienkov striebra som zmietla priviaty list. Keď som priložila triesku ku knôtu, náhle s pukotom vzplanula. Vstala som a oprášila si rúcho od hlíny. Predo mnou sa rozprestierali rady vyhasnutých gúľ bielych ako rozkvitnutý osmant, ktorý rástol neďaleko – tisíc mesačných lampiónov, ktoré svojou žiarou osvietia ríšu pod nami. Ich svit nepokoril vietor ani dážď, vyhasli až s prvým nádychom úsvitu.

Mama mi vždy dohovárala, aby som dávala pozor a zapalovala lampióny rukou. No ja som nemala toľko trpezlivosti ako ona. Nebola som zvyknutá na takú tichú prácu, pokoj a rozvahu. Zahĺbila som sa do svojho vnútra a uchopila som svoju energiu, žiarivú mágiu, ktorá pramenila z mojej životnej sily. Z dlane mi vyšľahli plamene, preleteli lampiónmi a tie sa náhle rozžiarili. Oplývala som vzdušným talentom, ale v takýchto chvíľach sa zišiel aj oheň. Zem sa teraz trblietala ako hviezdny prach a smrteľníci vo svete pod nami čoskoro obrátia hlavy k zakrivenému klinu svetla na oblohe s čiastočne zahalenou tvárou.

Podaktorí zvečnili polmesiac, ktorý je zbavený elegantnej klenby kosáka či dokonalej celistvosti gule, na obrazoch alebo o ňom skladali básne. O tom, ktorý má blízko k svetlu aj k tme, a je stratený kdesi uprostred. Cítila som medzi nami akési spojenie, sama som bola dieťaťom smrteľno-nesmriteľného pôvodu, žijúce v tieni slávnych rodičov.

Niekedy som sa pristihla, ako premýšľam nad minulosťou popretkávanou čriepkami ľútosti. Zamýšľala som sa, čo by sa stalo, keby som zostala v Nebeskom kráľovstve. Za celé tie roky som zožala toľko slávy, moje meno bolo ovenčené toľkými úspechmi, že žiarilo ako perlový náhrdelník. Vlastnou zásluhou sa zo mňa stala legenda, ktorú si vážili ako hrdinov podobných môjmu otcovi Chouimu alebo zbožňovali a uctievali ako moju mamu, bohyňu mesiaca.

Smrteľníci jej skladali poctu počas každoročného sviatku Strednej jesene, oslavovali, hoci práve v ten deň moja mama vzlietla na oblohu. Jedni sa modlili, aby im priniesla šťastie, iní túžili po láske. Netušili, že moja mama mala obmedzenú moc, možno ju nevedela ovládať alebo to bol pozostatok jej ľudskej stránky, ktorá sa rozplynula po vypití elixíru nesmrteľnosti, ktorý dostal otec do daru, keď zabil slnčové vtáky. Keď vystúpila na oblohu, moji rodičia sa naveky rozlúčili, ako keby ich zasiahla čepel smrti. A veru sa tak stalo, telo môjho otca teraz leží pochované v hrobe. Bodlo ma v hrudi. Otca som nikdy nepoznala, uchovávala som si o ňom akúsi nejasnú predstavu, zatiaľ čo mama ho oplakávala každý deň svojho nesmrteľného života. Možno preto ju až tak neobťažovala jednotvárnosť jej práce, uľavila mysli umáranej žiaľom, utíšila srdce sužované smútkom.

Nie, nepotrebovala som slávu a úctu, tak ako o ňu nestáli ani moji rodičia. Slávu často sprevádzali útrapy, nadšenie z uznania sa prelínalo so strachom a krv sa zo svedomia zmývala len ťažko. Nenarukovala som do nebeskej armády, aby som sa hnala za snami

prchavými ako iskierky ohňa, ktoré za sebou zanechávali oveľa väčšiu tmu. Potlačila som svoj nepokoj, zbavila som sa takých túžob. Aby som sa vrátila domov k mame a Pchinger, aby som v živote našla lásku... práve vďaka týmto veciam som sa cítila naplnená. Snívala som o nich, bojovala som za ne a napokon som ich aj získala.

Mnohým by náš príbytok mohol pripadať skromný v porovnaní s prepychom Jadeitového paláca. Pre mňa však nejestvovalo čarovnejšie miesto – podlaha sa jagala ako hviezdami zaliate vlny, konáre osmantu boli ovešané kvetmi pripomínajúcimi chumáčky bieleho snehu. Niekedy som sa zobudila vo svojej posteli zo škoricového dreva napätá od neistoty, či to všetko nebol iba sen. No sladkastá vôňa, ktorá sa stáčala vo vzduchu, a tlmené svetlo lampiónov mi jemne, no zároveň neochvejne naznačovali, že som bola tu, vo svojom dome, a nikto ma už z neho nevyženie.

Vtom sa vzduchom prehnal vánok a čosi nado mnou zacinkalo. Bol to vavrín, trsy jeho plodov sa ligotali ako ľad. Keď som bola malá, chcela som z nich vyrobiť náramok pre mamu, ale nikdy sa mi ich nepodarilo odtrhnúť. Zo zvyku som omotala prst okolo jednej bobuľky, bola priesvitná a studená. Silno som zatiahla, a hoci sa konár mierne poddal a zakolísal, bobuľky na ňom držali pevne ako predtým.

Vtom som v ovzduší zacítila prítomnosť iného nesmrteľníka, no zábrany zostali neporušené. Inštinktívne som siahla po luku, ktorý som mala zavesený na chrbte. Po tomto pokojnom roku strávenom doma sa moja životná sila obnovila rýchlejšie, než som čakala. Už som nepociťovala námahu pri napínaní luku jadeitového draka. Nebála som sa cudzieho vpádu. Ihneď som zložila zbraň. Túto auru som poznala lepšie než svoju vlastnú – žiarila jasným svetlom.

„To je ale vrúcne privítanie, Singjin,“ ozval sa Liwejov hlas, bolo v ňom počuť náznak smiechu. „Chystáš sa ma vyzvať na ďalší súboj v lukostreľbe?“

Otočila som sa a zbadala, ako sa opiera o strom s rukami prekříženými na hrudi. Zrýchľil sa mi tep, ale pokračovala som pokojným hlasom. „Iste si spomínaš, že posledný súboj som vyhrala ja. A odvtedy som trénovala oveľa častejšie než vaše veličenstvo, ktoré trávi všetok svoj čas na kráľovskom dvore.“

Zámerne som ho podpichla, keďže sa tu neukázal celé týždne. Zároveň som však nemala právo očakávať viac. Hoci sme si boli v poslednom čase blízki, nič sme si nesľúbili – opäť sme boli viac než priateľmi, no menej než tým, čím sme boli kedysi. Keď semienka pochybnosti vzklíčia, ťažko ich vykoreniť.

Kútiky pier vytočil do úsmevu. „Takže je to remíza. Možno ťa porazím.“

„Pokoje to skús,“ odvetila som so zdvihnutou bradou.

Zasmial sa, pokrútil hlavou. „Budem radšej, ak moja hrdosť zostane nedotknutá.“

Vykročil ku mne a zastal vo chvíli, keď sa lem jeho lazuritovomodrého rúcha dotkol môjho a jemne pritom zašušfal. Okolo pása mal omotanú sivú hodvábnu šerpu, z ktorej visela jadeitová doštička v tvare obdĺžnika a krištáľová guľa, ktorá žiarila mojou striebristou energiou. Bol to ozdobný strapec nebeskej kvapky a na mojej šerpe sa vynímalo jeho dvojča.

Premohla som nutkanie cúvnuť, ako aj silu, ktorá ma ťahala k nemu. „Nezacítila som tvoj príchod. Upravil si zábrany?“ Obísť zaklínadlá, ktoré strážili môj domov, bolo pre Liweja jednoduchou záležitosťou, keďže mi ich sám pomáhal vyčarovať. Hoci naše zábrany neboli také silné ako tie v Nebeskom kráľovstve, vždy, keď cez ne ktosi prešiel, hneď som zbystrila pozornosť. Neobávala som sa našich známych, to cudzinci mi naháňali strach.

Liwej prikývol. „Keď ich niekto naruší, zacítim to aj ja. To však znamená, že ma už poznajú.“

„A záleží na tom? Beztak sem často nechodieváš.“ Slová zo mňa vypadli, skôr než som ich stihla zadržať.

Doširoka sa usmial. „Chýbal som ti?“

„Nie.“ Vlastne *áno*, ale nehodlám mu dožičiť pocit zadostučenia. A nikdy si nepriznám, ani keby mi držali nôž pri krku, že od jeho odchodu vo mne zostalo priepastné prázdno, ktoré sa len teraz začalo zaplňovať.

„Mám odísť?“ navrhol.

Zmocnila sa ma túžba obrátiť sa mu chrbtom, no tým by som ublížila sama sebe. Namiesto toho som mu položila otázku, ktorá ma skutočne zaujímala: „Prečo si neprišiel skôr?“

Odrazu zväžnel. „Na kráľovskom dvore došlo k naliehavej záležitosti. Chystajú sa vymenovať nového generála, ktorý bude veliť armáde po boku generála Ťienjüna. Jeho vzťahy s mojím otcom sú v poslednom čase napäté.“

V hrudi sa mi rozhostil pocit viny. Prechovávali ich nebeské veličenstvá zášť voči generálovi Ťienjünovi za to, že sa ma zastal pred rokom, v deň, keď som získala maminu slobodu? Tých, ktorí im verne slúžili, odmeňovali, no za urážky sa vždy tvrdo odplatili.

„Kto je novým generálom?“ spýtala som sa.

„Minister Wu,“ odvetil zachmúrene.

Striaslo ma pri pomyslení na dvorana, ktorý sa tak bohabojne bil za to, aby nám neudelili milosť. Keby dal cisár na jeho slová, mamu by spútal do okov a mňa by v ten istý deň odsúdil na trest smrti. Vari som ministra nevedomky urazila? Alebo naozaj veril, že predstavujeme hrozbu pre cisára, ktorému bol oddane verný? Nech už to bolo čokoľvek, pri pomyslení, aký veľký vplyv bude mať na nebeskú armádu, mi skrútilo žalúdok.

„Netušila som, že minister má takéto ambície,“ poznamenala som. „Je na to vôbec kvalifikovaný?“

„Málokto by odmietol takú významnú pozíciu bez ohľadu na vlastné schopnosti,“ odvetil Liwej. „Zostal som, aby som preukázal podporu generálovi Ťienjünovi v nádeji, že zmením otcov názor, no on je neoblomný. Hoci je minister Wu môjmu otcovi

nadovšetko verný, vždy som sa v jeho prítomnosti cítil neprijemne, dávno predtým, než začal vystupovať proti tebe.“

„Keď inštinkt nezahaľujú emócie, vie byť veľmi nápomocný.“ Odpovedala som a stislo mi srdce pri spomienke na Wenčiho zradu. Akým právom som hovorila o takých veciach, keď ja sama som zanevrela na svoje inštinkty a videla som len to, čomu som chcela veriť?

Pocítila som, že mi pulzuje v hlave, znelo to ako tichý úder bubna, ktosi prenikol cez zábrany. Ponorila sa do ticha, zacítila som neznáme záblesky energie. Nesmrteľné aury, presnejšie sedem, no žiadnu z nich som nespoznávala. Stuhla som, Liwej prížmúril oči. Cítil to tiež, tých cudzincov, ktorí zavítali do môjho domova.

Keďže mesiac už nebol miestom vyhnanstva, navštevovalo nás veľa nesmrteľníkov. Nanešťastie som po cisárovej milosti musela trpieť ich zvedavé pohľady a uštipačné poznámky, ako keby som bola nejaký predmet vystavovaný pre ich potešenie.

Aké to bolo, keď vás zasiahol nebeský oheň? spýtal sa so zatajeným dychom jeden nebeský dvoran.

Je zázrak, že ste prežili. Tvár mu žiarila nedočkavosťou.

A čo tie jazvy? Ešte vás bolia? Počul som, že sa nikdy nezahoja. Zamýšľal sa ďalší príliš nahlas.

Predstieraný záujem. Škodoradostná ľútosť. Falošný súcit. Prázdny ako bábky ovládané pouličnými umelcami vo svete smrteľníkov. Neopovrhovala by som nimi toľko, keby som v nich našla čo i len štipku úprimného záujmu. Ich pozornosť však pramenila z obyčajnej túžby po klebetách, o ktoré by sa mohli podeliť. Tak veľmi som túžila napnúť svoj luk, až ma začali páliť prsty, zaraz by som vyčarovala bleskový šíp, ktorý by ich vyhnal zo sály. Nevypustila by som ho, stačilo by, keby som im pohrozila. No mamin pohľad a spôsoby, ktoré mi od malička vštepovala, ma prinútili zostať sedieť na stoličke.

Na druhej strane, ich nevinná zvedavosť je rozhodne lepšia ako zloba, ktorá niektorým striehne v srdci.

Ozval sa rachot, čosi sa rozbilo o kameň. Zdvihla som si sukňu a rozbehla sa k Palácu čistého svetla. Zakaždým, keď som sa chodidlom dotkla zeme, odfrkujúc hrudky prašnej zeminy, poskočil mi na chrbte luk jadeitového draka. Liwej sa rozbehol za mnou, jeho kroky boli vždy nablízku.

Predo mnou sa vypínali jagavé steny a perleťové stĺpy. Pred vchodom som náhle zastala a zadívala sa na roztrúsené úlomky porcelánu zmáčané svetlozlatou tekutinou. Vzduchom sa niesla príjemná sladká vôňa, taká upokojujúca a podmanivá. Bolo to víno, hoci u nás sme žiadne zásoby nemali.

Vošli sme dnu a prešli sme po chodbe, ktorá viedla do Striebornej sály harmónie, kde sme prijímali návštevy. Jadeitové lampy vrhali tlmené svetlo na cudzincov usadených na drevených stoličkách okolo mojej mamy. Keď som vstúpila, ihneď ku mne obrátili hlavy a vstali.

Mama podišla k nám a jadeitové strapce na jej rumelkovom páse zacinkali. „Dlho sme ťa tu nevideli, Liwej,“ spustila príjemným hlasom, neoslovovala ho titulom, keďže ju o to už dávno požiadal.

„Ospravedlňte moju dlhú neprítomnosť.“ Úctivo sklonil hlavu.

Keď som pozdravila hostí, dôkladne som si ich jedného po druhom premerala. Ich aury neboli silné, čo znamenalo, že by som poľahky premohla akýkoľvek náznak nepokoja, nevidela som hrozivé záblesky kovu ani jemné dunenie mágie, ktorú by boli pripravení použiť – musela som sa naozaj sústrediť, aby som ju rozoznala. Vedľa mamy stál nesmrteľník krehkého vzhľadu. Oči mal farby vrabčieho peria a lesklú striebristú bradu a vlasy. Na páse mal zavesenú bambusovú flautu so zeleným ozdobným strapcom. Vedľa neho postávali dve ženy v lilavých rúchach a vo vlasoch mali pripnuté tyrkysové spony. Pozdvihli na pozdrav svoje hebké a nepoškrvené dlane, ktoré nikdy nedržali zbraň a nerobili domáce práce. Uľavilo sa mi, až kým som nezbadala posledného hosta. Jeho tvrdé ostré rysy pôsobili, akoby boli vyryté z dreva, zatiaľ čo

na krku sa mu črtali výrazné svaly. Pod skvostným brokátovým rúchom ukrýval široké ramená a neúnavne preberal prstami.

Po pokožke mi prebehlo varovné mravčenie, no usmiala som sa, aby som zakryla svoje obavy. „Mama, kto sú naši hostia?“

„Sestry zo Zlatej púšte, Mejna a Mejning. Chceli by u nás pobudnúť pár týždňov a pozorovať hviezdy.“ Potom ukázala na postaršieho nesmrteľníka stojaceho vedľa nej. „Majster Kang je významný hudobník, ktorý k nám prišiel hľadať inšpiráciu pre svoju poslednú skladbu. A toto je...“ Odmlčala sa, pri pohľade na mladého muža zvrážtila čelo. „Obávam sa, že nás prerušili, skôr než ste mi stihli prezradiť svoje meno.“

Uklonil sa nám a vystrel zopnuté ruky. „Je mi ctou byť vo vašej spoločnosti. Volám sa Chaožan a som vinár z Fénixového kráľovstva. Moja pani, kráľovná Fengtin, si vyžiadala nový druh vína, na ktorého výrobu potrebujem ten najlepší osmant. Vrávia, že najkrajší osmant rastie vo vašom lese, a ja vás pokorne žiadam o povolenie odtrhnúť z neho zopár kvetov. Bol by som vám neskonale vďačný za vašu štedrosť, o ktorej sa nesú chýry po celej ríši.“

V duchu ma striaslo z jeho podlízavých lichôtok a toho, ako sledil očami po miestnosti. Čosi mi na ňom prekážalo ako na tóne zahranom v nesprávnom rytme – nebolo to len tým, že pochádzal z Fénixového kráľovstva, najbližšieho spojenca Nebeského kráľovstva a domova Liwejovej bývalej snúbenice. Na špičke jazyka sa mi pohojďovalo odmietnutie, narastala vo mne chuť poslať ho preč. Nielen Chaožana, ale všetkých. Tu sme boli v bezpečí, v našom ťažko vydobytom pokoji.

Chaožan sa obrátil k mame, ako keby vycítil moju nevraživosť. „Bolo by to len na pár dní. Priniesol som vám skromný dar, zopár džbánov môjho najjemnejšieho vína, jeden z nich sa mi však vonku rozbil,“ dodal s dômyselnou prešibanosťou.

„Majster Chaožan, je to od vás veľmi zdvorilé, ale nepotrebujeme dary,“ odvetila mama spôsobne. „Vitajte u nás. Dúfam, že

ospravedlníte náš skromný príbytok, hostí nevitáme vo veľkolepom štýle.“

Majster Chaožan sklonil hlavu. „Som vám vďačný.“

Ostatní sa úctivo uklonili, nasledovali mamu von zo sály a nechali nás s Liwejom osamote. Klesla som na stoličku a pritisla som si päšť k perám, Liwej si sadol vedľa mňa.

„Čo si myslíš o majstrovi Chaožanovi?“ spýtala som sa.

„Rád by som ochutnal jeho vína.“

Nemala som náladu na žarty. „Možno hľadám problémy tam, kde nie sú. Možno je to zvyk.“

Liwej sa ku mne naklonil s vážnym výrazom v tvári. „Dôveruj svojim inštinktom. Ja im verím. Pozorne ich sleduj. Keby sa čokoľvek dialo, ihneď mi daj vedieť.“

Keď pohľadom spočinul na ozdobnom strapci nebeskej kvapky, ktorý som mala zavesený na páse, stĺpol. Zahalili ma spomienky – na tmavú jaskyňu, mučivý smiech, hrot Liwejovho meča, ktorý sa mi pritískal o kožu... ako blízko sme boli tomu, aby sme navždy stratili jeden druhého.

Zadívala som sa na dvere, až kým kroky neutíchli. Po prvý raz budú pod strechou môjho domova prebývať cudzinci. Vytesnila som z mysle spomienku, keď som sa tu takto stála naposledy – bola som dieťa, ktoré sa ukrývalo pred nebeskou cisárovnou opierajúc sa o kamennú stenu, napoly zmeravené od strachu.